

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **Mgr. V. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, Brno

proti
žalovanému: **policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2018, č. j. PPR-15976-5/ČJ-2018-990131

takto:

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 4. 6. 2018, č. j. PPR-15976-5/ČJ-2018-990131, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 23 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Radka Ondruše, sídlem Bubeníčкова 42, Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci jde o odvolání žalobce ze služebního místa příslušníka bezpečnostních sborů.
2. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2018, č. j. ZLK-777/2018, byl žalobce podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru

příslušníků bezpečnostních sborů, odvolán ze služebního místa vedoucí Územního odboru Zlín Krajského ředitelství Zlínského kraje, neboť byl osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi a dne 2. 3. 2018 zanikla platnost jeho osvědčení. Současně byl žalobce podle § 25 odst. 5 zákona převeden do personální pravomoci ředitele Ředitelství pro podporu výkonu služby Policejního prezidia České republiky, který provede ustanovení na služební místo.

3. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Popsal, že na předmětné služební místo byl zařazen rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 28. 5. 2010, č. ZLK-1326/2010, resp. před tím rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 24. 4. 2009, č. j. JMK-11032/2009; na dané pozici tak působil bezmála devět let. Za tuto dobu nebyl nikdy kázeňsky potrestán a funkci vykonával řádně.
5. Po celou dobu svého působení ve funkci se žalobce nesetkal s informací stupně utajení Důvěrné, která je pro tuto pozici vyžadována. Totéž platí i pro ostatní vedoucí územních odborů Policie České republiky, jak je žalobci známo. Je tedy zřejmé, že předmětné služební místo nezbytně nevyžaduje, aby služební funkcionář byl držitelem osvědčení na stupeň Důvěrné. Případně lze zajistit, aby se s takovými informacemi seznamovali určení policisté v rámci krajského ředitelství. Žalobci byla nabídnuta volná služební místa, jež lze vykonávat i bez osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné. Je však zřejmé, že policista zařazený na těchto místech se dostává do kontaktu minimálně se stejně závažnými informacemi, jejichž vyzrazení by způsobilo újmu zájmům ČR, jak stupeň Důvěrné definuje § 4 písm. c) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a bezpečnostní způsobilosti.
6. Zařazení služebního místa vedoucího územního odboru mezi místa, která může zastávat osoba s platným osvědčením pro stupeň utajení Důvěrné, není stanoveno obecně závazným právním předpisem. Vyplyvá pouze z interního aktu řízení služebního funkcionáře – systemizace služebních míst Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (ve znění k 1. 2. 2018) schválené policejním prezidentem. Soud by tak jako předběžnou otázku měl posoudit, zda předmětné nařízení policejního prezidenta je účelné, nediskriminační a zákonné. Námitky žalobce, že se s utajovanou informací tohoto typu dříve nesetkal, žalovaný odmítl s tím, že žalobce je povinen respektovat požadavky stanovené bezpečnostním ředitelem krajského ředitelství. Neřešil tedy, zda je nezbytně nutné, aby předmětnou pozici zastával policista s osvědčením pro stupeň Důvěrné. Tím byla porušena zásada hospodárnosti řízení dle § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Napadené rozhodnutí je tak předčasné a nedostatečně odůvodněné.
7. Žalobce respektoval interní normy a dne 22. 9. 2017 požádal Národní bezpečnostní úřad (dále též „NBÚ“) o vydání osvědčení. To ale v zákonem stanovené lhůtě nebylo vydáno, řízení bylo přerušeno a příslušné osvědčení bylo vydáno až 27. 7. 2018. Žalobce se tak bez vlastního zavinění dostal do situace, kdy mu platnost původního osvědčení zanikla a nové osvědčení mu vydáno nebylo. Domnívá se, že řízení před NBÚ je řízením o předběžné otázce probíhající před jiným správním úřadem. Nálezací správní orgán měl řízení o odvolání z funkce přerušit a vyčkat rozhodnutí NBÚ o jeho žádosti o vydání osvědčení, případně měl učinit výjimku a určit jiného funkcionáře, který by se namísto žalobce seznamoval s informacemi daného stupně utajení, pokud by takové existovaly. K takovému postupu došlo ve srovnatelných případech, např. ve věci vedoucího kanceláře prezidenta republiky (V. M. není držitelem osvědčení pro požadovaný stupeň utajení, přestože mu NBÚ pravomocně příslušné oprávnění nevydal). Stejný postup zvolil rovněž nejvyšší státní zástupce v případě jednoho ze zástupců ředitelů odborů, u něhož existovaly pochybnosti, zda příslušný stupeň bezpečnostní prověrky získá. Žalovaný nicméně

srovnatelné případy odmítl, aniž by řádně odůvodnil, proč na případ žalobce nedopadají. Pouhý odkaz na to, že nyní jde o řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. nepostačuje, neboť znění relevantních ustanovení právních předpisů jsou srovnatelná.

8. Žalobce nesouhlasí, že by bylo nesporné, že pro výkon daného služebního místa bylo nezbytné osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2017, č. j. 30 Ad 3/2015-161, je pro věc irelevantní. Navíc ke dni podání žaloby nastala situace, kdy na územním odboru ve Zlíně není určen vedoucí a pro seznamování s utajovanými informacemi je určen jiný funkcionář. Úvaha žalovaného obsažená na straně 9 napadeného rozhodnutí, že pokud jsou s utajovanými informacemi oprávněni pracovat podřízení žalobce, musí k seznamování s nimi být oprávněn i žalobce, jinak by nemohl kontrolovat jejich výkon služby, je nesprávná. V daném případě disponuje osvědčením pro styk s utajovanými informacemi pouze zástupce vedoucího odboru, nikoliv desítky podřízených. Navíc po odvolání žalobce zůstalo jeho služební místo neobsazeno, což prokazuje, že na daném funkčním místě není prověrka nezbytná.
9. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2016, č. j. 10 Ad 15/2013-39, žalobce podotkl, že není možné zabývat se pouze formálním splněním podmínek. Je nutné zkoumat veškeré souvislosti a skutečnosti daného případu. Žalobci je přes 60 let, ve Zlíně má rodinu. Nemá možnost denně dojíždět do zaměstnání v Praze, navíc se stará o svoji matku. V zájmu bezproblémového výkonu služby i v zájmu soukromého života žalobce tak je, aby vykonával svoji původní funkci i po dobu nezaviněných průtahů ze strany NBÚ. Za předchozích devět let, kdy žalobce funkci vedoucího územního odboru vykonával, k nutnosti seznamování s utajovanými informacemi nedošlo. Pokud žalovaný řízení nepřerušil a nevyčkal rozhodnutí NBÚ, porušil zásadu hospodárnosti řízení a dobré správy. Lze spekulovat, že se ze strany žalovaného jednalo o účelové jednání, jehož cílem bylo odvolání žalobce ze služebního místa za každou cenu. Žalobce proto navrhl, aby si soud vyžádal spis NBÚ ve věci vydání osvědčení a z něj ověřil, z jakého důvodu trvalo řízení pětkrát déle, než je jeho zákonem stanovená délka.
10. Řešením podle žalobce není ani následná obnova řízení, jak uváděl žalovaný. Daný postup by mohl vést k tomu, že by následně na jednom služebním místě byli ustanoveni dva policisté s identickým funkčním zařazením i platovými nároky. Takové řešení by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti i s požadavky na nakládání se státními rozpočtovými prostředky. Žalobce navrhoval, aby žalovaný řízení přerušil do doby rozhodnutí NBÚ o jeho žádosti a do té doby pověřil seznamováním s utajovanými informacemi jiného příslušníka bezpečnostního sboru. Obdobný postup je zvolen v případě obsazení daného místa funkcionářem bez bezpečnostní prověrky do doby, než požadovanou prověrku získá. Nic takového však žalovaný neučinil a pouze formálně trval na dodržování povinností, které si sám stanovil. Takový postup odporuje judikatuře Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu zdůrazňující nutnost rozumné a efektivní ochrany práv.
11. Žalovaný žalobci nesdělil, že došlo k doplnění spisového materiálu, jak uvádí na straně 9 napadeného rozhodnutí. Upřel mu tak možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž došlo k porušení § 36 odst. 3 a § 53 odst. 6 správního řádu.
12. Dále upozornil, že se žalovaný nevypořádal dostatečně s jeho argumentací ohledně nutnosti posoudit systemizaci a odůvodněnost požadavku na nutnost osvědčení pro styk s utajovanými informacemi na předmětném služebním místě. Namísto toho bylo stroze konstatováno, že závěry rozsudku č. j. 10 Ad 15/2013-39 na věc nedopadají. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
13. Závěrem žalobce uváděl, že povinnost bezpečnostní prověrky pro předmětné služební místo je stanovena toliko interním aktem řízení, nikoliv obecně závazným předpisem. Žalovaný má pravdu v tom, že vnitřní předpisy jsou pro příslušníky sborů závazné. Na druhé straně však platí, že podzákonné právní normy musí být souladné se zákonem a musí naplňovat principy právního

státu. Ostatně nezbytnost osvědčení při výkon dané funkce zmiňuje i § 11 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. Vzhledem k tomu, že za předchozích 9 let nebyla žalobci utajovaná informace sdělena, stěží lze tvrdit, že žalobce nezbytně potřebuje mít přístup k utajovaným informacím. Materiální stránku věci žalovaný vůbec nehodnotil, namísto toho setrval na své formální argumentaci.

14. Zařazením žalobce na služební místo s výkonem služby v Praze vznikají zbytečné náklady jak žalobci, tak policii. Navíc nejsou využity místní a osobní znalosti, což se negativně projeví na chodu Územního odboru Zlín. Přijaté řešení tak není v souladu s veřejným zájmem.
15. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul, že napadená žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími. Ty byly vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí.
17. Podle žalovaného není relevantní, že se žalobce za celou dobu výkonu funkce vedoucího územního odboru neseznámil s informacemi stupně utajení Důvěrné. Smyslem řízení není posoudit nezbytnost nutnosti předmětného stupně utajení pro danou pozici; tato pravomoc náleží výhradně policejnímu prezidentovi. Účelem řízení podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. bylo odvolat z dosavadního služebního místa příslušníka bezpečnostního sboru, jestliže mu zanikla platnost osvědčení fyzické osoby a byl-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi. V případě žalobce byly obě podmínky pro odvolání ze služebního poměru splněny. Za daných okolností tedy musel být žalobce z předmětného služebního místa odvolán. Pokud žalobce namítá, že se do této situace nedostal vlastní vinou, nelze tuto skutečnost při posuzování věci zohlednit s ohledem na kogentní zákonnou úpravu.
18. K vnitřním předpisům o systemizaci služebních míst žalovaný uvedl, že nejsou v rozporu se zákonem. Úvaha žalobce, že žalovaný není povinen řídit se organizační normou, pokud tomu brání závažný veřejný zájem, je mylná. Navíc neexistuje veřejný zájem na tom, aby žalobce setrval na předmětném služebním místě.
19. Návrhy žalobce, aby mu byla udělena výjimka nebo aby bylo řízení do doby vydání osvědčení přerušeno, je nutné odmítnout pro rozpor se zákonem o služebním poměru a vnitřními předpisy policie. Státní moc lze uplatňovat jen v mezích a způsoby, jaké stanoví zákon. Tvzení, že žalovaný neřešil možnost změny stupně utajení pro předmětné služební místo se nezakládá na pravdě. Bezpečnostní ředitel návrh na změnu systemizace jednoznačně odmítl v souladu s čl. 4 odst. 2 pokynu policejního prezidenta č. 193/2015; k tomu bylo v řízení přihlédnuto [§ 71 odst. 3, § 69 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb.].
20. Rozsudek č. j. 30 Ad 3/2015-161 je podle žalovaného v dané věci inspirativní, neboť projednával věc *de facto* totožnou. Oproti tomu závěry rozsudku č. j. 10 Ad 15/2013-39 použitelné nejsou, neboť se týkaly zcela jiných skutkových okolností.
21. Požadavek žalobce na zohlednění osobních poměrů rovněž není případný. Žalobce měl možnost vybrat si ze seznamu volných služebních míst, ovšem neučinil tak. S ohledem na žalobcovu služební hodnost a požadovaný stupeň utajení nebylo možné nabídnout mu v dané době služební místo v blízkosti jeho bydliště; to nemohl služební funkcionář ze své pozice ovlivnit. Žalobci ostatně nic nebrání podat žádost o převedení na jiné volné služební místo, které by více odpovídalo jeho osobním poměrům (např. s nižší služební hodností).
22. Postup jiných správních orgánů ve věcech jiných osob je podle žalovaného irrelevantní. Každý vedoucí rozhoduje vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a na základě konkrétních skutkových okolností. Případ žalobce nelze srovnávat s výkonem funkce vedoucího Kanceláře

prezidenta České republiky. V případě žalobce je vnitřním právním předpisem stanoveno, že platné osvědčení stupně důvěrné je elementární podmínkou pro předmětné služební místo.

23. Pro dané služební místo je na bezpečnostním řediteli, aby stanovil jednotlivé podmínky výkonu služby. Zákodárce delegoval na policejního prezidenta pravomoc stanovit v policii základní podmínky potřebné pro zařazení policistů na systemizovaná služební místa. Policejní prezident jednoznačně stanovil, že pro předmětnou funkci je nutné vykonávat osobou oprávněnou seznamovat se s utajovanými informacemi stupně důvěrné.
24. Požadavek žalobce na posouzení systemizace služebních míst tak není oprávněný. Systemizace služebních míst krajského ředitelství není diskriminační ani účelová. Místo vedoucího územního odboru má vždy stanoven stupeň utajení důvěrné. Jedná se o systémové řešení v rámci Policie České republiky.
25. Požadavek žalobce na vyžádání spisu NBÚ je irelevantní, neboť povinností služebního funkcionáře bylo odvolat žalobce, uplynula-li mu platnost bezpečnostní prověrky.
26. Námitka porušení procesních práv žalobce je lživá. Dne 25. 5. 2018 byl žalobce vyrozuměn o složení senátu i o tom, že byl doplněn spisový materiál o sdělení bezpečnostního ředitele. Byla mu rovněž dána možnost uplatnit práva účastníka ve lhůtě 5 dnů. Žalobce však této možnosti nevyužil.
27. Neobstojí ani námitka nedostatečného vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 155/2015-84 je žalovaný přesvědčen, že nebylo nutné poskytnout žalobci detailní odpověď na každou námitku. Napadené rozhodnutí je velmi detailní a rozsáhlé, přestože jde o jednoznačný případ obligatorního odvolání žalobce ze služebního místa. Odmítnout je rovněž nutné námitky o účelovosti odvolání žalobce. V řízení byla dodržena zásada materiální pravdy a byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností.
28. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

29. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 8. 1. 2019 žalobce setrval na své argumentaci uplatněné v žalobě. Má za to, že žalobce předmětné osvědčení pro výkon funkce nezbytně nepotřeboval. Žalovaný v tomto směru sice odkazuje na stanovisko bezpečnostního ředitele z 20. 3. 2018, nicméně to není rozhodnutím, z něhož by bylo nutno vycházet. Bylo možné přistoupit ke změně systemizace. Navrhl vyžádání spisu NBÚ a opětovně zmínil vady, k nimž mělo dojít v předcházejícím správním řízení.

V. Ústní jednání a další podání účastníků

30. První ústní jednání ve věci proběhlo 20. 8. 2020. Soud při něm konstatoval obsah soudního a správního spisu a podotkl, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117) nebude při jednání provádět důkazy, které jsou součástí správního spisu (rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně, doplnění odvolání, výzva k uplatnění procesních práv účastníka řízení z 29. 3. 2018). Bylo provedeno dokazování osvědčením NBÚ fyzické osoby č. NBÚ-121120, jímž žalobce dne 27. 7. 2018 získal osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné s platností od 27. 7. 2018 do 26. 7. 2027 (č. l. 29 spisu), přípisem soudu ze dne 20. 7. 2020, č. j. 30 Ad 8/2018-69, adresovaným NBÚ, odpovědí NBÚ ze dne 23. 7. 2020, č. j. 4773/2020-NBÚ/80, v níž byly stanoveny podmínky, za nichž lze soudu informace z bezpečnostního svazku poskytnout (č. l. 74). Vzhledem k tomu, že pro vyžádání bezpečnostního svazku, resp. některých informací z něj, bylo podle NBÚ nutné doložit úředně ověřený souhlas žalobce, soud odročil jednání a uložil žalobci, aby ve lhůtě 1 měsíce daný souhlas předložil.

31. Dne 2. 10. 2020 byl soudu předmětný souhlas doručen, soud proto od NBÚ opětovně vyžádal informaci, čím bylo způsobeno prodloužení lhůty k vydání žalobcova osvědčení (jak žalobce požadoval při jednání dne 20. 8. 2020). NBÚ na žádost odpověděl přípisem ze dne 26. 10. 2020. Poté soud nařídil jednání na 25. 11. 2020, přičemž účastníkům zaslal na vědomí odpověď NBÚ z 26. 10. 2020.
32. Žalovaný se ke sdělení NBÚ vyjádřil přípisem ze dne 16. 11. 2020. Zdůraznil, že podle NBÚ údaje sdělené žalobcem nedostačovaly ke zjištění úplného stavu věci. Navíc z něj plyne, že 15. 2. 2018 se žalobce se spisem NBÚ seznámil. Má proto za to, že byly vyvráceny všechny spekulativní domněnky žalobce o tom, že řízení před NBÚ bylo ovlivněno procesní aktivitou třetí osoby. S odkazem na znění § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. žalovaný zopakoval, že žalobce musel být obligatorně odvolán ze služebního místa, neboť platnost jeho osvědčení skončila 2. 3. 2018. Všechny žalobcem navrhované důkazy pak označil za nadbytečné. Odmítl rovněž, že by byl žalobce odvolán za účelem uvolnění místa pro jinou osobu.
33. Přípisem doručeným dne 25. 11. 2020 zaslal žalobce soudu dupliku, v níž připomněl souvislost řízení o odvolání z funkce s navazujícím řízením o ustanovení do funkce. Je přesvědčen, že tvrzení žalovaného o tom, že se žalobci snažil nalézt vhodné služební místo blízko bydliště žalobce, je nepravdivé. Navíc nebyly nijak zohledněny žalobcovy rodinné a osobní poměry. Postup žalovaného by byl akceptovatelný, pokud by osvědčení žalobci nebylo vydáno. Pokud však řízení u NBÚ probíhalo, mohl žalovaný dočasně změnit systemizaci či vydat pro žalobce výjimku do rozhodnutí NBÚ. Opětovně odkázal na postup správních orgánů ve srovnatelných případech a odmítl přepjatý právní formalismus žalovaného. K přípisu NBÚ z 26. 10. 2020 dodal, že žalobce neměl možnost seznámit se s kompletním bezpečnostním svazkem. Netušil proto, jaké důvody vedly NBÚ k vyžádání šetření ze strany zpravodajské služby; takový postup je při prověřování na stupeň Důvěrné přinejmenším neobvyklý. Navrhl, aby byl vyžádán celý bezpečnostní svazek, neboť skutečnosti uvedené ve vyjádření NBÚ je nutno ověřit. Setrval rovněž na svém názoru, že nebyl důvod pro odvolání žalobce ze služebního místa. Odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 968/17, který by měl být aplikovatelný i na případ žalobce.
34. Při jednání dne 25. 11. 2020 účastníci řízení odkázali na svá poslední písemná vyjádření k věci. Zástupce žalobce trval na provedení všech navrhovaných důkazů a zopakoval, že žalobci nebylo umožněno nahlížet do celého spisu NBÚ; mohl nahlížet jen do administrativní části. Za 30 let, co byl žalobce u policie, nikdy nebyl problém s vydáváním prověrek a neproběhlo šetření ze strany zpravodajské služby. Žádost o osvědčení byla podána ve lhůtě, ovšem následně bylo řízení ze strany NBÚ prodloužováno, aniž by žalovaný s vydáním rozhodnutím vyčkal, zda osvědčení bude žalobci vydáno. Zopakoval, že po dobu svého působení na daném služebním místě se žalobce s utajovanými informacemi nesetkal. Seznamováním s utajovanými informacemi mohla být dočasně pověřena jiná osoba. Tak je ostatně situace řešena i v případě, že je na dané služební místo ustanovena osoba bez bezpečnostní prověrky. Došlo proto ke zjevné nespravedlnosti.
35. Žalovaný považoval důkazní návrhy žalobce za nadbytečné. Podle něj ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. neumožňovalo jiný postup. Jak již bylo vyloženo v rozsudku sp. zn. 30 Ad 3/2015, řízení před NBÚ není předběžnou otázkou. Soud by rovněž neměl zasahovat do vnitřních norem žalovaného ohledně systemizace. Měla za to, že by v případě úspěchu žalobci neměla být přiznána náhrada nákladů řízení za dupliku zaslouhou soudu v den ústního jednání.
36. Soud při jednání provedl dokazování přípisem NBÚ z 26. 10. 2020 (č. l. 90), z něhož plyne, že „informace získané úkony v řízení o vydání osvědčení fyzické osoby nepostačovaly pro zjištění úplného stavu věci a bylo tedy třeba, aby je Úřad ověřil úkony podle § 107 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb.“ Žalobce byl proto vyzván k udělení souhlasu k postupu NBÚ podle § 107 odst. 5 zákona a byl poučen, že v souladu s § 117 odst. 8 zákona dojde k prodloužení lhůty pro ukončení bezpečnostního řízení na 9 měsíců od jeho zahájení. Ostatní důkazní návrhy žalobce byly zamítnuty jako nadbytečné.

Oznámení žalovaného o doplnění spisového materiálu ze dne 6. 6. 2018 (č. 1. 30) se týkalo jiného správního řízení. Přípis NBÚ ze dne 27. 7. 2018, č. j. 68686/2018-NBÚ/9, v němž bylo žalobci oznámeno, že žádosti o vydání bezpečnostní prověrky bylo vyhověno, byl žalobci zaslán až po vydání napadeného rozhodnutí. Rovněž navrhované svědecké výpovědi plk. T. (Krajského ředitele Zlínského kraje), bývalého policejního prezidenta gen. T., vedoucího personálního odboru policejního prezidia či bezpečnostního ředitele policejního prezidia byly podle soudu irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Pro nadbytečnost soud nevyžádal ani informaci od NBÚ, v kolika případech se okresní vedoucí policie (územních odborů) seznámili s utajovanými informacemi stupně Důvěrné nebo personální spis žalobce. Neshledal důvody ani pro účastnický výslech žalobce. Za nadbytečný považoval soud rovněž návrh žalobce na vyžádání celého bezpečnostního svazku. Podle soudu bylo sdělení NBÚ z 26. 10. 2020 pro posouzení podané žaloby dostatečné.

VI. Posouzení věci soudem

37. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
38. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
39. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti [bod VI. A) rozsudku] a namítanou procesní vadou předcházejícího správního řízení [bod VI. B) rozsudku]. Poté se vyjádřil k odůvodněnosti požadavku na bezpečnostní prověrku na daném služebním místě [bod VI. C) rozsudku] a závěrem hodnotil námitku nesprávné aplikace § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. [bod VI. D) rozsudku].

VI. A) Námitka nepřezkoumatelnosti

40. Žalobce v podané žalobě na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, proto soud nejprve hodnotil, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
41. Soud rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným neshledal. Žalovaný v něm jasně vyložil, z jakých důvodů nepovažuje námitky žalobce v dané věci relevantní. Vyjádřil se ke všem uplatněným odvolacím důvodům, nicméně nepovažoval je za oprávněné. Přestože se žalobci v určitých směrech argumentace žalovaného může jevit jako kusá, napadené rozhodnutí je způsobilé soudního přezkumu. Ostatně i sám žalobce v podané žalobě se závěry žalovaného obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí možné nebylo.
42. Námitka není důvodná.

VI. B) Namítaná procesní vada

43. Žalobce dále spatřoval procesní pochybení žalovaného v tom, že jej před vydání rozhodnutí neseznámil s doplněním spisového materiálu.
44. Ze správního spisu vyplývá, že přípisem ze dne 25. 5. 2018, č. j. PPR-15973-3/ČJ-2018-990131, byl žalobce informován o složení senátu poradní komise. Současně byl vyrozuměn o skutečnosti, že odvolací orgán doplnil do spisového materiálu sdělení bezpečnostního ředitele Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 20. 3. 2018, které bylo žalobci zasláno v příloze daného oznámení. Žalobci byla v daném přípise stanovena lhůta 5 dnů pro uplatnění práv účastníka řízení.

45. Přestože daný přípis byl nazván „*oznámení o složení senátu poradní komise policejního prezidenta*“, obsahoval v sobě i informaci o doplnění spisového materiálu a umožňoval žalobci reagovat na dosud shromážděné podklady pro rozhodnutí. Žalobce byl tedy prokazatelně s doplněním spisového materiálu v odvolacím řízení seznámen a bylo mu umožněno vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí. Přestože si lze představit vhodnější název přípisu, v němž by byla avizována i informace o doplnění spisového materiálu, zásadní v dané věci je, že žalobce byl s doplněním spisového materiálu v odvolacím řízení seznámen a měl možnost se k doplnění podkladů vyjádřit. Informace o doplnění spisového v odvolacím řízení se dostala do dispozice žalobcova advokáta dne 25. 5. 2018, kdy mu byl zmíněný přípis doručen. Právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tak nebylo porušeno.

46. Námitka není důvodná.

VI. C) K odůvodněnosti požadavku na bezpečnostní prověrku

47. Žalobce dále zpochybňoval odůvodněnost požadavku na osvědčení typu Důvěrné pro dané služební místo.

48. Podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. *příslušník je odvolán z dosavadního služebního místa, jestliže zanikla platnost jeho osvědčení, je-li osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi.*

49. Ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. ukládá správnímu orgánu odvolat příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního místa v případě, že: 1) je osobou určenou ke styku s utajovanými informacemi a 2) zanikla mu platnost příslušného osvědčení.

50. Ze správního spisu je zřejmé, že požadavek na předmětnou bezpečnostní prověrku vyplýval ze systemizace služebních míst Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, ve znění schváleném ke dni 1. 8. 2018. Tato systemizace byla schválena policejním prezidentem Police České republiky pod č. j. PPR-1170-1/ČJ-2018-990760 a PPR-2901-1/ČJ-2018-990760. Vyplývá z ní, že vedoucí Územního odboru Zlín krajského ředitelství musí mít platné osvědčení pro stupeň utajení Důvěrné (viz č. l. 35 správního spisu).

51. K návrhu žalobce na vydání rozhodnutí o dočasné změně stupně utajení pro vedoucího územního odboru Zlín, bezpečnostní ředitel Krajského ředitelství policie Zlínského kraje přípisem ze dne 20. 3. 2018, č. j. KRPZ-33757-1/ČJ-2018-1500AP, sdělil, že neshledal důvody pro schválenou systemizaci služebních míst (č. l. 76 správního spisu).

52. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, systemizaci lze považovat za závazný podklad rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. pro rozhodování ve věcech služby. Přestože se daný rozsudek vztahuje k zákonu č. 234/2014 Sb., o státní službě, jsou závěry v něm vyslovené použitelné i pro systemizaci ve smyslu § 4 zákona č. 361/2003 Sb.

53. Ozbrojený sbor má v zákonných mezích široký prostor pro uspořádání své organizační struktury podle aktuálních potřeb, přičemž její konkrétní podoba je věcí manažerského a velitelského rozhodnutí příslušných funkcionářů. Správní soudy mohou zkoumat důvody, účelnost, vhodnost a další věcné parametry zvolené organizační struktury jen ve výjimečných případech, například v souvislosti s konkrétními a vážnými pochybnostmi vyvolávajícími podezření, že zvolená organizační struktura ve skutečnosti nemá žádný rozumný důvod a má pouze sloužit k šikaně či diskriminaci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 2 As 68/2017-42, nebo ze dne 2. 7. 2014, č. j. 3 Ads 107/2013-36).

54. V rámci rozhodnutí o odvolání ze služebního místa jsou tak soudy oprávněny posuzovat pouze to, zda systemizace byla schválena zákonným způsobem, zda sledovala legitimní cíl a zda existovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti zvoleného postupu či o šikanózním nebo diskriminačním jednání ze strany služebního orgán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, nebo obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2020, č. j. 14 Ad 7/2018-37).

55. Výše nastíněnou optikou nahlížel soud na námitky žalobce o tom, že požadavek na osvědčení typu Důvěrné byl pro dané služební místo zjevně nadbytečný. Ze systemizace Krajského ředitelství policie Zlínského kraje založené ve správním spise je zřejmé, že předmětný požadavek se týkal shodně všech vedoucích územních odborů v kraji. Ani na základě žalobcem tvrzených skutečností (že se nikdy se na daném služebním místě s daným typem informací nesetkal) soud neshledal, že by požadavky na bezpečnostní prověrku byly v rámci krajského ředitelství policie stanoveny účelově, excesivně, šikanózně či diskriminačně. Nelze *a priori* vyloučit, jak uvádí žalobce, že by se vedoucí územního odboru nikdy nemohl setkat s informacemi příslušného stupně utajení. Pokud se tak za dobu předchozího působení žalobce ve funkci nestalo, neznamená to ještě, že k tomu nemůže dojít v budoucnosti. Podle soudu tak způsob nastavení stupně bezpečnostní prověrky pro příslušné služební místo nijak nevybočoval z mantinelů, které jsou soudy oprávněny zkoumat v rámci žaloby proti rozhodnutí o odvolání ze služebního místa.

56. Námitka není důvodná.

VI. D) Námitka nesprávné interpretace § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb.

57. Žalobce závěrem uváděl, že správní orgány nesprávně vyložily § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. Pokud včas požádal o prodloužení bezpečnostní prověrky, měly správní orgány na řízení před NBÚ nahlížet jako na předběžnou otázku ve smyslu § 180 odst. 5 zákona a přerušit řízení o odvolání ze služebního místa.

58. V projednávané věci žalobci zanikla platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení důvěrné č. NBÚ-073093 dne 2. 3. 2018. Dne 5. 3. 2018 s ním bylo zahájeno řízení dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., neboť žalobce nesplňoval předpoklady pro výkon služby na daném služebním místě.

59. Žalobce v průběhu správního řízení uváděl, že o prodloužení doby platnosti osvědčení požádal s dostatečným předstihem (22. 9. 2017) a nemůže nést důsledky toho, že o jeho žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Navrhoval proto, aby bylo správní řízení podle § 180 odst. 5 zákona č. 361/2003 Sb. přerušeno a aby bylo vyčkáno do rozhodnutí NBÚ o jeho žádosti.

60. Správní orgán I. stupně s navrhovaným postupem nesouhlasil. V rozhodnutí konstatoval, že řízení před NBÚ není řízením o předběžné otázce, neboť „*nezávisí na řešení otázky, která mi nepřísluší rozhodnout či o které bych si nemohl udělat vlastní úsudek.*“ Měl za to, že o skutečnosti, zda žalobci zanikla platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné, si může učinit úsudek sám.

61. Obdobně žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí k výkladu § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. podotkl, že dané ustanovení nedává služebnímu funkcionáři žádný prostor pro uvážení či případné vyčkávání s odvoláním příslušníka do doby, než bude o prověrce rozhodnuto. K tomu odkázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ad 3/2015-161.

62. Soud v daném případě hodnotil střet dvou zákonných úprav, konkrétně § 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., který stanoví lhůtu, v níž má osoba žádající o prodloužení doby platnosti osvědčení typu Důvěrné podat žádost k NBÚ, a § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., která ukládá služebnímu funkcionáři odvolat příslušníka bezpečnostního sboru, skončí-li platnost jeho bezpečnostní prověrky vyžadované pro dané služební místo.

63. Podle § 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. *má-li mít fyzická osoba přístup k utajované informaci i bezprostředně po uplynutí doby platnosti jejího dosavadního osvědčení fyzické osoby, je povinna písemně požádat Úřad o vydání nového osvědčení fyzické osoby, a to před uplynutím doby platnosti dosavadního osvědčení fyzické osoby ve lhůtě nejméně 3 měsíců u osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Důvěrné.* Podle

odborné literatury mají doby nutné pro podání žádosti o vydání osvědčení nového garantovat, aby se oprávnění k přístupu k utajovaným informacím nepřerušovalo. V zákoně jsou tedy tyto lhůty „*uvedeny tak, aby poskytl dostatek času k provedení příslušného bezpečnostního řízení k vydání nového osvědčení*“ (viz Chrobák, J. *Zákon o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018).

64. Obecně tedy platí, že žádost o prodloužení platnosti předmětného typu osvědčení by měla být podána minimálně 3 měsíce před vypršením platnosti dosavadního osvědčení. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti osvědčení dne 22. 9. 2017, tj. více než 5 měsíců před skončením doby platnosti jeho dosavadního osvědčení. Pokud by NBÚ o žádosti rozhodl ve standardní dvouměsíční lhůtě předpokládané zákonem [podle § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb. *ukončí Úřad řízení o vydání osvědčení fyzické osoby ode dne jeho zahájení ve lhůtě 2 měsíců pro stupeň utajení Důvěrné*; tato dvouměsíční lhůta nicméně může být podle § 118 odst. 3 zákona přiměřeně prodlužována], navazovala by platnost nového osvědčení na platnost osvědčení stávajícího a nedošlo by k přerušení oprávnění k přístupu k utajovaným informacím. V předmětném případě nicméně NBÚ využil postupu podle § 107 odst. 5 zákona č. 412/2005 Sb. a učinil ve věci další šetření zpravodajské služby (viz přípis NBÚ z 26. 10. 2020), které vedlo k prodloužení řízení před NBÚ. Žalobce sice dal s tímto postupem souhlas, ovšem pokud by tak neučinil, řízení o jeho žádosti by NBÚ zastavil (§ 117 odst. 8 zákona). Tuto skutečnost mu proto nelze nijak přičítat k tíži. Soud je proto přesvědčen, že pokud podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti osvědčení typu Důvěrné s více než pětíměsíčním předstihem, mohl oprávněně očekávat, že o jeho žádosti bude rozhodnuto do skončení doby platnosti jeho stávajícího osvědčení a že nedojde k přerušení platnosti jeho osvědčení. To, že řízení bude prodlouženo v důsledku postupu podle § 107 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. a že osvědčení bude žalobci vydáno až zhruba po deseti měsících od podání žádosti, nemohl žalobce podle soudu při podání žádosti o osvědčení typu Důvěrné standardně předpokládat. Lze tak konstatovat, že délka řízení před NBÚ byla ovlivněna okolnostmi nezávislými na žalobcově vůli (obdobně viz rovněž rozsudek č. j. 30 Ad 3/2015-161).
65. Žalovaný svoji argumentaci stavěl na tom, že § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. mu nedává možnost volby. Skončí-li příslušníkovi bezpečnostního sboru platnost osvědčení vyžadovaného pro dané služební místo, je služební funkcionář povinen jej odvolat. To dovozoval mj. ze závěrů rozsudku č. j. 30 Ad 3/2015-161, podle něhož předmětné ustanovení „*nedává služebnímu funkcionáři žádný prostor pro uvážení či případné vyčkávání s odvoláním příslušníka z dosavadního místa do doby, než bude o prověrce rozhodnuto*.“ Soud v citovaném rozsudku rovněž vyslovil, že se neztotožňuje s argumentací tehdejšího žalobce, že by se v daném případě jednalo o předběžnou otázku. K tomu soud uvádí, že zmiňovaný rozsudek č. j. 30 Ad 3/2015-161 se týkal rovněž odvolání příslušníka bezpečnostního sboru z důvodu skončení platnosti bezpečnostní prověrky, nicméně v dané věci bylo tehdejšímu žalobci nové osvědčení vydáno ještě v průběhu odvolacího řízení. Soud dovodil, že tato skutečnost měla být odvolacím orgánem před vydáním rozhodnutí zohledněna. Pro tehdejší věc bylo nepodstatné, zda mělo být řízení přerušeno podle § 180 odst. 5 zákona, neboť soud uzavřel, že žalovaný měl postupovat podle § 179, věty druhé, ve spojení s § 190 odst. 8 zákona č. 361/2015.
66. V nyní projednávaném případě je však situace odlišná, neboť osvědčení bylo žalobci vydáno až více než měsíc po skončení odvolacího řízení. Nosné závěry rozsudku č. j. 30 Ad 3/2015-161 tak na věc aplikovatelné nejsou, neboť ty se týkaly zásady jednotnosti správního řízení a nutnosti zohlednění skutečností, k nimž došlo v odvolacím řízení. Ostatně i soudem vyslovený závěr, že řízení před NBÚ není předběžnou otázkou, byl v citovaném rozsudku učiněn bez bližšího odůvodnění či vysvětlení. V nyní projednávané věci dochází ke střetu dvou zákonných úprav, konkrétně § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. a § 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., přičemž podle soudu újma žalobce spočívající v okamžitém odvolání ze služebního místa v situaci, kdy délka řízení před NBÚ byla ovlivněna skutečnostmi na jeho vůli

nezávislými, by byla nepoměrně větší než újma státu, která by mohla vzniknout dočasným setrváním žalobce na daném služebním místě do doby, než bude o jeho žádosti o udělení bezpečnostní prověrky rozhodnuto. Závěry vyslovené v rozsudku č. j. 30 Ad 3/2015-161 je proto nutné korigovat.

67. Argumentuje-li žalovaný, že v dané věci nemohl postupovat jinak, neboť ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. mu ukládá neprodleně rozhodnout o odvolání příslušníka z daného služebního místa po skončení platnosti příslušného osvědčení, nelze s ním souhlasit. Danou situaci bylo lze nepochybně řešit dočasně např. pověřením jiné osoby, která je držitelem příslušného typu osvědčení (např. zástupce vedoucího odboru, který podle systemizace musí být držitelem příslušné prověrky – viz č. l. 35 správního spisu), k seznamování s daným typem informací. Ostatně shodná situace nastala již od 3. 3. 2018 a trvala do vydání prvostupňového rozhodnutí dne 11. 4. 2018, neboť v této době žalobce stále byl vedoucím územního odboru, ovšem nebyl již držitelem osvědčení typu Důvěrné. Jak přiléhavě zmiňoval žalobce, obdobná situace by nastala rovněž v případě, kdy by na dané služební místo byl vybrán jiný služební funkcionář, který by nebyl držitelem předmětného osvědčení, do doby, než by požadované osvědčení získal. Soud je přesvědčen, že obdobným dočasným způsobem by služební funkcionář mohl řešit i situaci, kdy příslušník bezpečnostního sboru požádá o prodloužení stávajícího osvědčení s přiměřeným předstihem přesahujícím lhůtu vyžadovanou zákonem [§ 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb.], nicméně vlivem událostí na jeho vůli nezávislých není do skončení doby platnosti jeho stávajícího osvědčení o žádosti rozhodnuto. V takové situaci je podle soudu nutné využít možnosti přerušit řízení o odvolání služebního funkcionáře podle § 180 odst. 5, věta čtvrtá, zákona č. 361/2003 Sb. (podle něhož *probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku*) a vyčkat do doby rozhodnutí NBÚ o dané žádosti.
68. Žalovaný tvrdil, že řízení před NBÚ nemůže být předběžnou otázkou, odůvodňuje tím, že otázku skončení platnosti dosavadního osvědčení je služební funkcionář oprávněn posoudit si sám. Tato úvaha nepochybně platí v případě, kdy platnost stávajícího osvědčení příslušníkovi bezpečnostního sboru uplyne, aniž by požádal o její prodloužení, nebo je-li žádost o prodloužení doby platnosti stávajícího osvědčení zamítnuta, případně podána ve lhůtě kratší než jakou stanoví zákon pro standardní způsob prodloužení doby platnosti osvědčení (§ 94 zákona č. 412/2005 Sb.). Naopak v situaci, kdy příslušník bezpečnostního sboru požádá o prodloužení doby platnosti stávajícího osvědčení s dostatečným předstihem [minimálně ve lhůtě plynoucí z § 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb.], bude řízení o žádosti před NBÚ představovat předběžnou otázku pro rozhodnutí o odvolání žalobce z daného služebního místa, neboť až rozhodnutím NBÚ bude s konečnou platností vyřešeno, zda danému příslušníkovi bezpečnostního sboru bude prodloužena platnost stávajícího osvědčení, případně vydáno osvědčení nové až po skončení platnosti stávajícího osvědčení, či zda bude žádost zamítnuta. Případné prodloužování řízení o žádosti před NBÚ z důvodu okolností nezávislých na vůli žadatele totiž nelze přičítat k jeho tíži v řízení o odvolání ze služebního místa.
69. Poměřením práva žalobce na setrvání na daném služebním místě, podá-li žádost o prodloužení doby platnosti osvědčení včas, a komplikací vznikajících služebnímu funkcionáři tím, že na služebním místě vyžadujícím určitý stupeň utajení ponechá do doby rozhodnutí NBÚ příslušníka, jehož platnost osvědčení skončila, dospěl soud k závěru, že právo služebního funkcionáře na výkon povolání a na dočasné setrvání ve funkci musí převážet. Komplikace vzniklé služebnímu funkcionáři jsou řešitelné dočasným pověřením jiné osoby k seznamování s daným typem utajených informací. V daném případě navíc pro dané služební místo nebylo běžné, že by docházelo k častému seznamování s utajovanými skutečnostmi typu Důvěrné. Naopak důsledky pro žalobce spojené s jeho odvoláním z daného služebního místa za situace, kdy mu následně (po necelých dvou měsících) bylo osvědčení pro daný typ utajení vydáno, byly zjevně nepřiměřené, nedůstojné a hrubě zasáhly do práva žalobce na výkon povolání. Ani

případná náprava *ex post* (cestou případné obnovy řízení či náhrady škody) podle soudu neodpovídá zásadě hospodárnosti, přiměřenosti ale zejména požadavku na důstojnost a spravedlivost. Soud proto uzavírá, že pokud příslušník bezpečnostního sboru požádá o prodloužení doby platnosti dosavadního osvědčení fyzické osoby ve lhůtě vyplývající z § 94 odst. 4 písm. a) zákona č. 412/2015 Sb., která má garantovat dostatek času k provedení příslušného bezpečnostního řízení (resp. učiní tak ještě o dva měsíce dříve), je povinností služebního funkcionáře řízení o odvolání žalobce z daného služebního místa podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. přerušit podle § 180 odst. 5 zákona a vyčkat do rozhodnutí NBÚ o žádosti.

70. Pokud žalovaný výše naznačeným způsobem nepostupoval a rozhodl o odvolání žalobce, aniž by vyčkal rozhodnutí NBÚ o jeho žádosti o vydání (prodloužení) příslušného osvědčení, vycházel z chybné interpretace § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb.
71. Námitka je tedy důvodná.
72. Námitkami žalobce týkajícími se ustanovení na služební místo v Praze se soud pro nadbytečnost nezabýval, neboť ty se vztahují k jinému správnímu řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

73. Soud z důvodů uvedených v části VI. D) dospěl k závěru, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., proto soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. Návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud nevyhověl. Platí přitom, že podle § 78 odst. 3 s. ř. s. náleží úvaha o zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu. V daném případě postačí podle soudu zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť vytýkanou nezákonnost lze zhojit v odvolacím řízení.
75. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce se skládají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce. Soud přiznal zástupci žalobkyně odměnu podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za pět úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, sepis žaloby, podání repliky, dvě účasti na jednání) 5 × 3 100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 5 × 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); celkem tedy 17 000 Kč. Zástupce žalobce ve vyčíslení nákladů řízení z 3. 12. 2020 účtoval rovněž dvakrát poradu s klientem přesahující jednu hodinu, a s tím spojené cestovné a náhradu za promeškaný čas; tyto úkony však nebyly nijak doloženy, proto za ně soud náhradu nákladů nepřiznal. Soud rovněž nepřiznal zástupci žalobce odměnu za dupliku z 25. 11. 2020, neboť ta byla soudu zaslána v den ústního jednání a její obsah byl při jednání přednesen; nejednalo se tedy o účelně vynaložený náklad ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku odpovídající této dani (tj. o 3570 Kč) na 20 570 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.; věta za středníkem). Celkem tedy zástupci žalobkyně náleží náhrada nákladů řízení ve výši 23 570 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. 11. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu